

Arrest

nr. 56 354 van 21 februari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Slowaakse nationaliteit te zijn, op 25 november 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 oktober 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan de verzoekende partij op 19 november 2010 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYASSE, die *loco* advocaat B. VANTIEGHEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Slowaakse nationaliteit te zijn, dient op 18 juni 2007 samen met haar Slowaakse echtgenoot een aanvraag in tot vestiging. Er wordt haar meegedeeld dat zij bepaalde documenten dient neer te leggen.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster geen documenten voorlegt en zich niet meer aanmeldt bij het bestuur.

Op 17 maart 2009 komt verzoekster samen met haar echtgenoot opnieuw België binnen en zij melden hun aanwezigheid bij de gemeente.

Op 7 oktober 2009 dienen verzoekster en haar echtgenoot een aanvraag in van een verklaring van inschrijving.

Op 5 maart 2010 wordt ten opzichte van verzoeksters echtgenoot een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 25 maart 2010 wordt ten opzichte van verzoekster een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 1 juni 2010 dienen verzoekster en haar echtgenoot een nieuwe aanvraag in van een verklaring van inschrijving, verzoekster doet dit als werknemer, haar echtgenoot als echtgenoot. Op dezelfde dag wordt aan verzoekster en haar echtgenoot een verklaring van inschrijving afgeleverd.

Op 22 juni 2010 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een E-kaart.

Op 17 augustus 2010 blijkt uit een onderzoek in de Dimona-databank dat verzoekster hierin niet terug te vinden is als werknemer.

Op 27 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

"In uitvoering van artikel 57 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van B., H.

geboren te C., op (in) 29.03.1961

van Slovaakse Republiek nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene ontving de verklaring van inschrijving (bijlage 8) op 1.06.2010 als werknemer. Daaropvolgend werd op 22.06.2010 de E-kaart afgeleverd. Betrokkene legde ter staving van de aanvraag op 1.06.2010 een contract van onbepaalde duur voor en een bijlage 19bis met ingangsdatum van 28.04.2010.

Uit onderzoek is echter gebleken dat voor de vermeende werkgever, namelijk G. Bvba, bij vonnis van de rechtbank van koophandel te Gent van 11 mei 2010, het faillissement werd vastgesteld. Op het moment dat betrokkene dus de aanvraag tot verklaring van inschrijving deed op 1.06.2010 en vervolgens de E-kaart in ontvangst nam, wist betrokkene maar al te goed dat het door haar voorgelegde document niet overeenstemde met de werkelijkheid.

Betrokkene heeft dus heel bewust valse of misleidende informatie of valse of misleidende documenten gebruikt of fraude gepleegd die van doorslaggevend belang is/zijn geweest voor de erkenning van het verblijfsrecht.

Overeenkomstig art. 42 septies van de wet van 15.12.1980 kan dan ook een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van betrokkene."

Op 27 oktober 2010 wordt verzoeksters echtgenoot uitgenodigd om te verduidelijken welke activiteit hij heden heeft. Verzoeksters echtgenoot neemt hiervan kennis op 19 november 2010.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"2.2.1 Schending artikel 42 septies Vw juncto artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen," van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting - kennelijke onredelijke beslissing.

De bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

(...)

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden geoordeeld of er aanleiding tot bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechten en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Het voorlaatste lid van de beslissing stelt: Hij heeft dus valse of misleidende informatie gebruikt, die van doorslaggevende aard zijn geweest, om zo het verblijfsrecht van betrokkene.

Verzoekster is van oordeel dat de administratie hier nogal veel te kort door de bocht gaat door te stellen dat hij valse informatie zou gebruikt hebben. Verzoekster is van oordeel dat dit een blote bewering is van de Dienst Vreemdelingenzaken. Dat verzoekster valse stukken zou gebruikt hebben, komt niet tot uiting in de motivering van, de beslissing. Verzoekster kan zich tegenover deze beschuldigende uittaling van de Dienst Vreemdelingenzaken niet verweren. Zij stellen botweg dat verzoekster valse stukken zou hebben gebruikt. Dit is helemaal niet zo. Verzoekster legt uit:

Verzoekster heeft inderdaad in dienst geweest bij de BVBA G. op 28 april 2010,

Op 28 april 2010 was er nog helemaal geen sprake van dat de BVBA G. failliet zou worden verklaard, Hoe zou verzoekster hiervan iets kunnen weten.

Doch op 11 mei 2010 werd de BVB G. door de rechtbank failliet verklaard. Het besluit is:

De arbeidsovereenkomst is authentiek. Uit niks uit het administratief dossier of uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat dit niet zo zou kunnen zijn. De motivering dat het niet authentiek zou zijn in een blote bewering van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Het kan verzoekster niet kwalijk genomen worden dat de firma die haar op 28 april 2010 in dienst wilde nemen failliet is gegaan. Het faillissement van de BVBA G. is een omstandigheid buiten haar wil om.

Het nu aan de dienst vreemdelingenzaken om aan te tonen alwaar verzoekster valse of misleidende informatie heeft verspreid. Verzoekster heeft volledig ter goede trouw gehandeld. Zij had de nodige arbeidsovereenkomst conform artikel 50 par. 1 1° Vb (KB 8 oktober 1981) om te voldoen aan de voorwaarde van artikel 40 par. 4 1° Vw (wet 15 december 1980). De goede trouw wordt derhalve vermoed.

Het overige argumentatie van de Dienst Vreemdelingenzaken houdt evenmin steek. De dienst Vreemdelingenzaken stelt dat zij op 1 juni 2010 en op 22 juni 2010 niet kenbaar heeft gemaakt dat de firma, waarin zij tewerkgesteld was reeds failliet was. Verzoekster antwoordt hierop het volgende: de administratie heeft haar dat ook niet gevraagd op 1 juni en 22 juni 2010. Zij diende naar het loket te komen om haar verklaring van inschrijving te doen en op 22 juni 2010 haar elektronische kaart af te halen. Er werd haar niks gevraagd. Bovendien is het niet aan verzoekster om iets te zeggen dat haar niet gevraagd werd. Bovendien dient de administratie op de hoogte te zijn van het failliet van de firma op 11 mei 2010. Het faillissement werd immers gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 21 mei 2010. Nadat de publicatie wordt geacht dat ieder er kennis van heeft. Zeker de administratie dient hiervan kennis te hebben. Ook hier kan verzoekster niks kwalijks genomen worden. Het is de administratie die op de hoogte dient te zijn, op een zorgvuldige wijze het Belgische Staatsblad lezen,...

Het is aldus duidelijk dat de Dienst vreemdelingenzaken zijn motivering baseert op verkeerde feiten. De administratie gaat er aldus vanuit dat verzoekster misleidende of valse documenten zou hebben gebruikt. Dit komt aldus niet tot uiting in het administratief dossier. De administratie kan geen beslissingen nemen die gebaseerd zijn op blote beweringen.

Aldus een beëindiging maken van het verblijfsrecht op grond van artikel 42 septies Vw kan niet door de beugel. De motivering hiervoor is niet voorhanden. De dienst vreemdelingenzaken doet hier duidelijk aan machtsoverschrijding door te stellen dat verzoekster valse verklaringen zou hebben afgelegd en op deze wijze zoekt de administratie een artikel in de vreemdelingenwet om het verblijfsrecht te beëindigen. Ten derde kan de beslissing beëindigen van het verblijfsrecht de toets met de redelijkheid niet doorstaan. Verzoekster is het slachtoffer van de economische malaise waarin dit land verkeerd. Verzoekster was vol vreugde en voldoening nadat zij wist dat zij op 28 april 2010 aan de slag zou kunnen gaan. Gezien de BVBA G. in falen is gegaan is verzoekster op zoek naar een nieuwe job. Verzoekster is derhalve slechts 4 maanden zonder werk. Verzoekster, gezien zij op zoek is naar een, nieuwe job en aldus een reële kans maakt om een job te vinden (liet tegenovergestelde blijkt niet uit het administratief dossier of uit de motivering van de bestreden beslissing) voldoet verzoekster nog steeds aan artikel 40 par. 4 1°.

Het is aldus onredelijk om een verblijfsrecht te beëindigen als verzoekster niet aan de slag kan gaan omwille van omstandigheden volledig buiten haar wil. Verzoekster heeft als werknemer geen

medezeggingsschap in de ondernemingen. De weg naar een echte economische democratie alwaar de productie middelen, in handen zijn van de werknemers (de enigen die produceren) is nog ver af. Geen enkel redelijk handelend persoon zou het verblijfsrecht van verzoekster in een tijdspanne van 4 maand (de bestreden beslissing is genomen door de administratie op 27 oktober 2010) beëindigen. Een redelijk handelend persoon zou verzoekster minstens nog een kans geven.

Een vierde argument is dan de administratie op een onzorgvuldige wijze heeft gehandeld. De administratie dient zijn gegevens op een zorgvuldige wijze te vergaren. Gezien het faillissement van de BVBA G. werd uitgesproken in openbare zitting van de rechtbank van Koophandel in GENT op 11 mei 2010 diende de administratie hiervan op de hoogte geweest te zijn op 1 juli 2010 zijnde het tijdstip van de verklaring der inschrijving en op 22 juni 2010, zijnde het tijdstip waarop verzoekster zijn E-kaart heeft in ontvangst mogen nemen. Indien de administratie op een zorgvuldige wijze haar informatie had vergaard, had zij inderdaad op 22 juni 2010 dienen te moeten weten (de administratie wordt geacht iedere dag door een leger ambtenaren alles op te volgen) dat de BVBA G. failliet was.

Een 3 tal maand later, op 27 oktober 2010, komen aandragen met het feit dat verzoekster niks heeft gezegd op 1 juni en 22 juni 2010 terwijl er haar aan het loket niks werd gevraagd en waarbij bovendien geen tijd was om veel te praten gezien de lange wachttijden en rijen aan de loketten bij de gemeente voor vreemdelingen, zijn vijgen na Pasen, Dit argument kan dan ook niet gebruik worden om het verblijfsrecht van verzoekster te beëindigen op basis van artikel 42 septies Vw.

Besluit:

De motivering is gebrekkig en wel op een wijze dat verzoekster zich niet kan verweren gezien zij beschuldigd wordt van fraude terwijl uit het bovenstaande duidelijk blijkt dat dit niet zo is.

De beslissing onredelijk is gezien het faillissement buiten haar wil om is gebeurd De beslissing onzorgvuldig is gezien de administratie op de hoogte dient te zijn van wat er verschijnt in het Belgische Staatsblad.

Derhalve zijn er geen redenen aanwezig om het verblijfsrecht van verzoekster te beëindigen op grond van artikel 42 septies Vw gezien die artikel in casu geen rol speelt gezien verzoekster volledig ter goeder trouw, die vermoed wordt, heeft gehandeld."

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat uit onderzoek is gebleken dat de firma G. BVBA failliet werd verklaard op 11 mei 2010. Hieruit kan worden afgeleid dat verzoekster, toen zij zich op 1 juni 2010 aanmeldde voor een verklaring van inschrijving, op de hoogte was van het feit dat de arbeidsovereenkomst die zij voorlegde zonder voorwerp was geworden na het faillissement van haar werkgever. Zij heeft deze informatie bewust achtergehouden. Hoewel zij op de hoogte was van het faillissement van haar werkgever, heeft zij toch geprobeerd om op basis van haar reeds vervallen arbeidsovereenkomst een verblijfstitel te verkrijgen in ons land.

De verwerende partij merkt op dat verzoekster niet ontkent dat op het moment waarop zij zich aandiende, haar arbeidscontract niet meer van toepassing was.

Waar verzoekster aanvoert dat de administratie aan verzoekster de nodige uitleg diende te vragen, merkt de verwerende partij op dat de Dienst Vreemdelingenzaken wel zorgvuldig is te werk gegaan omdat zij de voorgelegde documenten niet zomaar voor waar heeft aangenomen en ter zake een onderzoek heeft ingesteld.

Informatie achterhouden, zoals verzoekster heeft gedaan door te zwijgen over het faillissement, en moedwillig proberen de administratie te misleiden met documenten die niet meer in overeenstemming zijn met de werkelijkheid, kan gelijkgesteld worden met fraude, of het gebruik maken van misleidende of valse informatie of documenten. Verzoekster heeft getracht de Belgische autoriteiten te misleiden, overeenkomstig het beginsel *fraus omnia corrumpit* werd terecht een einde gesteld aan haar verblijf in ons land.

Uit niets van wat verzoekster aanbrengt, blijkt dat de beslissing onzorgvuldig zou zijn. In de beslissing wordt namelijk rekening gehouden met alle feiten en elementen die voorhanden waren. Verzoekster doet zelfs geen poging om deze vaststelling te weerleggen en maakt dan ook niet aannemelijk dat de zorgvuldigheidsplicht werd geschonden.

Nu vaststaat dat verzoekster wetens en willens een arbeidscontract bij een failliete BVBA heeft voorgelegd en zodoende de Dienst Vreemdelingenzaken heeft getracht te misleiden ten einde

verblijfsrechten te verkrijgen in het land, is er ook geen sprake van een schending van de redelijkheidsplicht. Verzoekster maakt ook niet duidelijk waarom de beslissing onredelijk zou zijn.

De beslissing werd afdoende gemotiveerd, zowel in feite als in rechte. Verzoekster schijnt de motieven van de beslissing te kennen, vermits hij ze aanvecht in het verzoekschrift, aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan. Inzake de materiële motiveringsplicht merkt de verwerende partij op dat de Raad zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid.

2.3. In de repliekmemoirie verwijst verzoekster naar het inleidend verzoekschrift.

2.4.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 42septies van de vreemdelingenwet en artikel 57 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster bewust valse of misleidende informatie of valse of misleidende documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van het verblijfsrecht. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 42septies van de vreemdelingenwet.

Verzoekster voert aan dat zij geen valse informatie heeft gebruikt. Verzoekster stelt dat zij sedert 28 april 2010 in dienst was bij de BVBA G. en dat er op die datum nog geen sprake was van een faillissement, zodat de arbeidsovereenkomst authentiek is en verzoekster meent dat het haar niet kwalijk kan worden genomen dat de firma die haar in dienst wilde nemen failliet is gegaan.

Verzoekster voert tevens aan dat zij op 1 juni 2010 naar het loket is gegaan om haar verklaring van inschrijving af te leggen en op 22 juni 2010 om haar E-kaart af te halen en dat haar niets werd gevraagd. Bovendien dient de administratie op de hoogte te zijn van het faillissement van de firma, dat werd gepubliceerd in het Belgisch staatsblad op 21 mei 2010.

Artikel 42septies van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht."

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster op 1 juni 2010 een aanvraag deed van een verklaring van inschrijving als werknemer waarbij zij een werkgeversattest voorlegde daterend van 22 april 2010 van de firma G. en een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur daterend van 22 april 2010 met ingang op 28 april 2010.

Uit onderzoek van de verwerende partij blijkt dat de firma G. op 11 mei 2010 failliet werd verklaard. Verzoekster betwist dit niet. Verzoekster legde dus bij haar aanvraag van 1 juni 2010 een werkgeversattest en een arbeidsovereenkomst voor van een werkgever die op dat moment reeds failliet was. Op 22 juni 2010 werd verzoekster op basis van deze documenten in het bezit gesteld van een E-kaart. Deze feiten worden als dusdanig ook vermeld in de bestreden beslissing.

Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om te oordelen dat verzoekster *“dus heel bewust valse of misleidende informatie of valse of misleidende documenten (heeft) gebruikt of fraude gepleegd die van doorslaggevend belang is/zijn geweest voor de erkenning van het verblijfsrecht.”*

Zoals verzoekster terecht voorhoudt, wordt haar niet verweten valse stukken te hebben gebruikt. Het gebruik van valse stukken is echter niet vereist om toepassing te kunnen maken van artikel 42septies van de vreemdelingenwet. Het volstaat dat verzoekster valse of misleidende informatie heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd, wat *in casu* is gebeurd door het voorleggen van een arbeidsovereenkomst en werkgeversattest van een firma die reeds failliet werd verklaard.

Waar verzoekster aanvoert dat het bestuur had moeten weten dat de firma failliet was, wijst de Raad erop dat verzoekster geen belang heeft om dit aan te voeren, nu zij intussentijd wel tijdelijk heeft kunnen genieten van een legaal verblijf.

De bestreden beslissing steunt op afdoende, deugdelijke en ter zake dienende en pertinente motieven. Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze of op basis van een foutieve feitenvinding tot de bestreden beslissing zou zijn gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen, evenmin als de schending van artikel 42septies van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekster aanvoert dat haar rechten van verdediging geschonden zijn, merkt de Raad op dat het beginsel van de rechten van de verdediging in principe niet van toepassing is op een administratieve procedure. De rechten van de verdediging in administratiefrechtelijke zaken zijn enkel van toepassing in tuchtzaken, doch niet op zuiver administratiefrechtelijke beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Verzoekster kan zich niet met goed gevolg op dit beginsel beroepen.

2.4.2. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoekster met haar betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

2.4.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Zoals reeds gesteld heeft verzoekster er geen belang bij aan te voeren dat het bestuur op de hoogte diende te zijn van het faillissement en haar dus geen verblijfsrecht had mogen toestaan op basis van de door haar voorgelegde stukken. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET